

Als je iemand met nog niet zoveel levenservaring op de koffie krijgt, is het natuurlijk niet altijd even gemakkelijk daar toch een boeiend verhaal van te maken.

Met de gast van vandaag is dat zeker niet het geval. Hij stamt uit een echte Cuijkse familie. De oudere Cuijkse lezers onder u zullen zich veel van die familie kunnen herinneren en voor de jongere lezers is het misschien wel aardig om kennis te nemen van een stukje ‘oud Cuijk’ waar ze misschien nog nooit over gehoord hebben.

Onze gast is **Albert Joosten**, bijna 85 jaar oud en altijd zeer betrokken geweest bij het transportbedrijf van zijn vader Thei en de familie.

Vader Thei Joosten woonde met grootvader Piet op een boerderij aan de Grotestraat in Cuijk waarvan het woongedeelte aan de voorkant later nog eens een viswinkel werd, en nu het huidige café De Kwast huisvest.

De achterkant van het pand reikte tot aan het kerkstraatje en vormde de stalling voor vijf koeien en vijf paarden.

Ook was er een stalling voor de brik en het paard van de wat grotere boeren die daarmee ter kerke gingen.

De paarden van Joosten werden gebruikt voor transport van allerlei materialen, pakketten, en vooral veel melk. Bij de familie Joosten hadden ze zes zonen en zes dochters. Albert is de jongste zoon en vormt met nog een zusje de enige overlevenden van het gezin.

Tijdens de lagere schoolopleiding bij de Fraters van de Aloysiuschool moest hij al koeien melken, uitmesten en met de paarden op stap om kleine transporten te doen. Na de school was er geen vervolgopleiding maar moest Albert vol aan de bak. Het bedrijf had inmiddels een paar vrachtwagens, maar het hart van Thei, en ook van Albert lag bij de paarden. Deze paarden moesten zo mogelijk nog harder werken dan de kinderen Joosten en het personeel. Zelfs als ze hoogdrachtig waren of een veulen hadden. Dan maar een paar keer per dag langs de stal om het veulen te laten drinken.

De jongens Joosten waren allemaal thuis en op het transportbedrijf werkzaam. Omdat er veel melk opgehaald werd voor de Lacto, het latere Nutricia, vooral op de grotere boerderijen rond de Rips en Veghel, konden ze maar één dag in de twee weken vrij krijgen van vader Thei. Dan werden natuurlijk de bloemetjes buiten gezet.

Albert herinnert zich uit vroegere dagen nog het betonstorten voor sommige gebouwen. De kruiwagens vol beton werden naar boven gehesen door middel van een paard en een lier. Dat was de hele dag twintig stappen vooruit en 20 stappen achteruit voor zo'n paard, maar ook voor de begeleider. Op dezelfde wijze hadden vader en grootvader nog meegeholpen om de bouwmaterialen voor de Martinuskerk omhoog te brengen.

In de zomer kwamen er schepen vol grind aan de Cuijkse kade en die moesten met kruiwagens over de loopplank gelost worden. Per kiepkar ging het dan naar de buitenwegen waar het grind gestort werd en aangewalst met behulp van twee paarden.

In de mobilisatie in 1939 moest Albert in militaire dienst. Hij kwam op in Leiden en was bij het uitbreken van de oorlog op 10 mei 1940 gelegerd in Best. Tijdens zijn opleiding had hij 2 keer 5 kogels mogen afschieten op de schietbaan in Katwijk aan Zee. Hij weet het zich nóg te herinneren: één keer een afzwaaijer, één keer in de roos en acht keer een 8.

Gelukkig heeft hij in de vijf dagen oorlog geen Duitse soldaat gezien. Ze moesten alsmat terugtrekken tot het was afgelopen. Toen zat hij ergens in Holland. Langs vele omwegen kwam hij tegen eind mei weer thuis en kon weer aan het werk.

In de oorlog reed hij dagelijks met paard en kar pakketpost van en naar Nijmegen. Vaak nadat hij eerst al zeer vroeg in de ochtend melk had gereden. Die melk werd nog allemaal vervoerd in bussen van 30 liter die met eigen spierkracht op de vrachtwagen geladen moesten worden. “Daar word je sterk van !” zei z'n vader.

Het eindstation van de pakketpost was vaak bij Trien “de Mulder” in Haps, nu een bekend café. Trien was getrouwd met Maan van de Besselaar, die naast caféhouder ook nog timmerman was. Albert vond er zijn vrouw,

die niet Miets “de Mulder” heette, zoals men haar noemde, maar Miets Jansen.

Omdat het vervoeren van pakketpost nuttig werk was, hoefde onze vriend niet te gaan werken in Duitsland. Daar vertrouwde hij niet altijd op, zeker aan het eind van de oorlog niet. Daarom heeft hij toch nog maar een hele tijd ondergedoken gezeten in Sambeek.

Rondom de bevrijding van Cuijk is het gezin Joosten nog ernstig getroffen door de dood van één van de dochters, een jonge moeder. Zij werd getroffen door een scherf van een Duitse granaat die insloeg in de Grotestraat. Men besloot opnieuw te evacueren naar de familie Jan Thelosen op de Ewinkel, waar ze al eerder gezeten hadden.

Na de oorlog is Albert met zijn Miets getrouwd. Ze bleven in haar woonplaats Haps wonen, eerst op een zolder aan de Kerkstraat en daarna in een echt huis aan de Kampsestraat. Op de zolder kregen ze vier kinderen, één zoon en drie dochters. Deze kinderen hebben hen inmiddels 6 kleinkinderen geschonken waarvan de oudste alweer 25 jaar is.

Het transportbedrijf werd verplaatst, eerst naar de Bontsestraat achter Paul Wagemans, daarna naar de Kaneelstraat bij de markt. De paarden en de koeien hadden het veld moeten ruimen. Er werd nog wel koren opgeslagen op de zolder van de grote vierkante schuur en er werd ook nog zelf gedorst. Overigens werd de zware lichamelijke arbeid door mechanisatie op elk terrein aanzienlijk lichter. Inmiddels, is het bedrijf nog steeds in handen van een Joosten. Het heeft daarbij wél zijn ups en downs gekend.

In 1960 kwam Albert met zijn gezin naar Cuijk. Op Parkzicht stonden inmiddels mooie nieuwe huizen en daar mochten ze er een van betrekken. Hun kinderen groeiden voorspoedig op, wederom voornamelijk opgevoed door moeder.

Iedereen leverde op zijn eigen manier zijn of haar aandeel aan de Jozefparochie. Vooral de meisjes hebben veel gezongen in het jongerenkoor van de parochie.

Uiteraard is Albert door de week nooit naar de kerk gegaan, ook vroeger niet. Er moest immers gewerkt worden. Maar 's zondags ontkwam hij er niet aan.

Wél brengt hij op z'n gezegende leeftijd nog steeds een aantal parochieblaadjes rond en hij is daarbij meestal de eerste die ze op komt halen.

Bijna twee jaar geleden is zijn vrouw en trouwe levensgezellin overleden. Daar heeft deze reus van een kerel, sterk als een boom, veel mee geleden. Maar met de hulp van zijn kinderen slaat hij zich er goed doorheen. Het is in zijn gezin een mooie traditie geworden om iedere derde zondag van de maand bijeen te komen en met z'n allen 'naar de kerk te gaan, vooral ook omdat Crescendo dan steeds zingt.

Wij hopen dat Albert dat nog vele jaren kan doen. Eén ding is bij deze man wel duidelijk: "van hard werken ga je niet dood". Over de toekomst van de kerk heeft hij zo zijn gedachten. De fakkel zal toch op een of andere manier door de jongeren moeten worden overgenomen. Hij is daar niet al te pessimistisch over maar veel zegt het hem niet meer.

Tijdens het boeiende gesprek bij de koffie hoort uw verslaggever de prachtigste verhalen. Jammer dat de ruimte ontbreekt om ze door te vertellen. Iemand in Cuijk zou nog eens het stukje geschiedenis van de familie Joosten en hun transportbedrijf moeten vastleggen.

Eén verhaal wil ik u niet onthouden.

De jongens van Thei Joosten waren niet bij het voetballen of bij welke club dan ook. In het grote gezin was er het geld niet voor, maar vader had nog een ander argument: als die jongens ergens bij waren werd er niet gewerkt en dan zouden de mensen zeggen 'het gaat zeker niet zo goed bij Joosten !' Kom daar nou nog eens om.

Albert, het was een genoegen om een paar uur met je te kletsen en we moesten het nog maar eens voortzetten. Het ga je goed !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.